

ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม
จังหวัดเชียงใหม่

Factors Affecting Student Learning Effectiveness of Phraowittayakom School,
Chiang Mai Province

ธีรวัฒน์ บุญทวี*

ดร. พิชร์วรรณ กิจมี**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มข้าราชการครูของโรงเรียนพร้าววิทยาคม ในปีการศึกษา 2556 ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 8 คน และครูผู้สอน จำนวน 65 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 73 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 มีทั้งหมด จำนวน 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอน และปัจจัยด้านนักเรียน โดยมีความสัมพันธ์กันทางบวก มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .596 ถึง .657 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากนั้นได้ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน โดยพิจารณาลำดับความสำคัญของตัวแปร ที่นำเข้ามาสมการถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) พบว่า ปัจจัยด้านผู้บริหารไม่สามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนได้ ส่วนปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครูผู้สอนสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 50.90 และได้สมการพยากรณ์ ดังนี้

* นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น
E-mail:tano809@hotmail.com

** อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยพาร์อีสเทอร์น
(อาจารย์ที่ปรึกษา)

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 4.824 + 0.424(X_3) + 0.167(X_2)$$

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$\hat{Z} = 0.407(X_3) + 0.374(X_2)$$

คำสำคัญ

ปัจจัย ประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน โรงเรียนพราววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

Abstract

This research aimed to investigate the factors affecting student learning effectiveness of Phraowittayakom School, Chiang Mai Province. The sample used in this study was the group of government teachers of Phraowittayakom School in the academic year 2013, namely 8 school administrators and 65 teachers. There were totally 73 people selected by a cluster random sampling. The tools used in this research were questionnaires. The statistics used for analyzing the data comprised frequency, percentage, mean, standard deviation, correlation coefficient and multiple regression analysis. The results revealed that the relation between the factors affecting student learning effectiveness of Phraowittayakom School, Chiang Mai Province was statistically significant at the .01 level. There were totally 3 factors, namely the factors of administrators, teachers and students. The positive correlation showed the correlation coefficient from .596 - .657. That was relevant to the hypothesis. Then, the factors affecting student learning effectiveness were analyzed by considering the priority of input variables with stepwise multiple regression analysis. It showed that the factors of administrators were not able to predict the student learning effectiveness while 50.90 percent of the factors of students and teachers could predict the student learning effectiveness and the predictable equations were as follows:

Predictable equation in form of raw score

$$\hat{Y} = 4.824 + 0.424(X_3) + 0.167(X_2)$$

Predictable equation in form of standard score

$$\hat{Z} = 0.407(X_3) + 0.374(X_2)$$

Keywords

Factor, Student Learning Effectiveness, Phraowittayakom School Chiang Mai Province

บทนำ

การศึกษาเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีศักยภาพเพียงพอต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การศึกษาช่วยให้มนุษย์มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะและเจตคติที่ถูกต้องในการพัฒนาตนเอง พัฒนาเศรษฐกิจ พัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม (สมบัติ บุญเกิด, 2548, 1) การศึกษายังเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญที่ช่วยพัฒนาคนอันเป็นทรัพยากรที่สำคัญและเป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศ หากประเทศใดมีทรัพยากรมนุษย์ที่ขาดความชำนาญ ขาดประสิทธิภาพหรือความสามารถต่ำ ก็อาจส่งผลเสียต่อประเทศนั้น ด้วยเหตุนี้มนุษย์ต้องมีการพัฒนาตนเองด้วยการศึกษาอยู่ตลอดชีวิต ดังที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2544, 2) ได้กล่าวไว้ว่า “การศึกษา หมายถึงกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” ดังที่ ศักดิ์ชัย เกียรติธนาสินทร์ (2547, 31) กล่าวว่า ระบบการศึกษาทั้งหลายเหล่านี้ รัฐได้สร้างมาตรการขึ้น เพื่อให้การพัฒนาคนเป็นไปอย่างยั่งยืนด้วยการเรียนรู้ตลอดชีวิต ไม่ใช่เป็นเพียงการศึกษาในห้องเรียนเท่านั้น ชีวิตนอกห้องเรียนเป็นชีวิตที่ต้องศึกษาเรียนรู้ตลอดเวลา ซึ่งสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือเรียนรู้ในระบบสัมฤทธิ์บัตรที่เก็บรายวิชาต่าง ๆ ในสถาบันการศึกษา ประเด็นปัญหาของการศึกษามีใช่เป็นเพียงว่าจะจัดระบบการศึกษาอย่างไรให้คนได้เรียนรู้ปัญหา การศึกษายังพบว่าเราคงจะเรียนรู้อะไร เรียนรู้อย่างไร เพื่ออะไร อันจะส่งผลต่อการพัฒนาตนและสังคมให้เป็นสันติสุข ดังนั้นประเทศไทยจึงต้องให้ความสำคัญในการจัดการศึกษา ดังจะเห็นได้จากการกำหนดกฎหมายหรือแผนนโยบายว่าด้วยการจัดการศึกษาแก่ประชาชน อาทิ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ระบุไว้ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่นและเอกชน ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติการจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐย่อมได้รับความคุ้มครอง ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” และในการจัดการศึกษาจำเป็นต้องอาศัยการบริหารจัดการที่สอดคล้องและมีเอกภาพระหว่างหน่วยงานที่สำคัญ 3 หน่วยงาน คือ ระดับกระทรวง ระดับเขตพื้นที่การศึกษาและระดับสถานศึกษา โดยเฉพาะการจัดการศึกษาในระดับสถานศึกษา อันถือได้ว่าเป็นหน่วยงานหลักที่ลงมือปฏิบัติและจัดการศึกษาอย่างแท้จริง ทั้งนี้คุณภาพการศึกษาจะเป็นไปในทิศทางใดขึ้นอยู่กับการบริหาร

จัดการในระดับสถานศึกษานี้เอง แต่ถึงอย่างไรก็ตามการบริหารจัดการศึกษาจำต้องดำเนินการตามหลักการที่สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการในยุคโลกาภิวัตน์เพื่อนำไปสู่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กรหรือหน่วยงาน และเป็นหลักประกันความสำเร็จในการบริหารจัดการต่อไป

ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นจึงทำให้มองเห็นภาพว่าโรงเรียนคือหน่วยงานที่สำคัญที่สุดในการดำเนินการจัดการศึกษาและเป็นหน่วยงานที่ต้องนำแนวนโยบายการจัดการศึกษาสู่การปฏิบัติให้มากที่สุด การจัดการศึกษาจะประสบความสำเร็จตามแนวนโยบายการจัดการศึกษาของประเทศ และเป็นไปตามหลักการและจุดหมายของหลักสูตรและมาตรฐานการศึกษาของชาติที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งภารกิจดังกล่าวเป็นภารกิจหลักที่ฝ่ายบริหารงานวิชาการของโรงเรียนต้องรับผิดชอบโดยตรง ดังนั้นการบริหารงานวิชาการจึงถือว่าเป็นงานหลักของโรงเรียน ซึ่งผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรทุกระดับที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาจะต้องให้ความสำคัญเป็นลำดับแรกในอันที่จะต้องดำเนินการเพื่อพัฒนาคนคือผู้เรียน ให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีคุณภาพตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของชาติ ทั้งนี้สิ่งที่เป็นตัวชี้วัดที่สำคัญที่จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการบริหารงานวิชาการซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นความสำเร็จในการจัดการศึกษาของโรงเรียนในภาพรวม นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ต้องบรรลุตามมาตรฐานการศึกษาและตัวชี้วัดของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ตามลำดับ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข โดยการจัดระบบ โครงสร้าง และกระบวนการจัดการศึกษา ยึดหลัก มีเอกภาพ ด้านนโยบาย และมีความหลากหลายในการปฏิบัติ มีการกระจายอำนาจที่มีประสิทธิภาพและมีการทดสอบที่ได้มาตรฐานไปสู่ระดับชาติ สถานศึกษาและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา และจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท การศึกษา ดังนั้นจึงจำเป็นที่รัฐต้องมีองค์กรกลางระดับชาติ เพื่อตรวจสอบประเมินผลว่า การจัดการศึกษาที่เป็น การให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนที่รัฐจะต้องจัดให้ทั่วถึงนั้นมีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่กำหนดและมีคุณภาพเท่าเทียมกันมากน้อยเพียงใด จึงได้จัดตั้งสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ สทศ. ขึ้น (พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน), 2548, 18 – 48) นอกจากนี้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ยังได้ระบุใน หมวด 6 ว่าด้วยมาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา มาตรา 49 ได้กำหนดให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา เรียกโดยย่อว่า "สมศ." มีฐานะเป็นองค์การมหาชน (พระราชกฤษฎีกาจัดตั้ง สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2543, 1 – 17) โดยให้มีวัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาเกณฑ์และวิธีการประเมินคุณภาพภายนอกและทำการประเมินผลการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการและแนวทางการจัดการศึกษาในแต่ละระดับตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ โดยให้มีการประเมินคุณภาพภายนอกของสถานศึกษาทุกแห่งอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกห้าปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน ทั้งนี้ผลที่ได้จากการทดสอบระดับชาติของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) และการประเมินคุณภาพภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ย่อมเป็นประจักษ์พยานประการหนึ่งซึ่งแสดงให้เห็นว่าสถานศึกษานั้น ๆ ได้ดำเนินการบริหารจัดการให้เป็นแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญในการพัฒนาผู้เรียนและผลิตกำลังคนให้มีศักยภาพที่จะช่วยพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันด้านเศรษฐกิจ การเมือง และเทคโนโลยีกับนานาประเทศ ได้มากน้อยเพียงใด

โรงเรียนพร้าววิทยาคม (2556) เป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา เปิดทำการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษา เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 34 (เชียงใหม่-แม่ฮ่องสอน) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งอยู่เลขที่ 196 หมู่ 1 ตำบลเขื่อนผาก อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ได้เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ช่างเชื่อมโลหะ) มีนักเรียน 1,707 คน มีครูและบุคลากรทางการศึกษา 88 คน เจ้าหน้าที่ประจำฝ่ายและพนักงานบริการ 18 คน และห้องเรียนจำนวน 42 ห้องเรียน โดยจัดการศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 สำหรับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 และหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2545 (ปรับปรุง พ.ศ. 2546) ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสำหรับระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพราะฉะนั้นนักเรียนระดับชั้นสูงสุดในสายสามัญศึกษาคือนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งถือว่าเป็นระดับชั้นที่ได้รับการถ่ายทอดองค์ความรู้ และมีประสบการณ์การเรียนรู้ในโรงเรียนเป็นระยะเวลายาวนานและต้องเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพ ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จึงเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่สะท้อนให้เห็นประสิทธิผลในการบริหารจัดการเรียนรู้โดยภาพรวมของโรงเรียนได้

การจัดการศึกษาของโรงเรียนพร้าววิทยาคม แม้จะมีนโยบายการบริหารการศึกษาที่เน้นให้มี การจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย แต่ก็ยังพบว่า ปัญหาในเรื่องการจัดการศึกษายังไม่เป็นไปตามเป้าประสงค์หรือบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ คือ ปัญหาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ โดยเฉพาะในการทดสอบระดับชาติซึ่งจากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติจากแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐานหรือ O - NET ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพร้าววิทยาคม ปีการศึกษา 2555 เกือบทุกวิชาคะแนนเฉลี่ยในระดับโรงเรียนยังต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ (โรงเรียนพร้าววิทยาคม, 2556)

ยกตัวอย่าง วิชาภาษาไทยค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนได้ร้อยละ 45.14 แต่ค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ร้อยละ 47.19 วิชาสังคมศึกษาฯ ค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนได้ร้อยละ 35.15 แต่ค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ร้อยละ 36.27 วิชาภาษาอังกฤษค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนได้ร้อยละ 19.73 แต่ค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ร้อยละ 22.13 วิชาคณิตศาสตร์ค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนได้ร้อยละ 22.46 แต่ค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ร้อยละ 22.73 และวิชาวิทยาศาสตร์ค่าเฉลี่ยระดับโรงเรียนได้ร้อยละ 32.88 แต่ค่าเฉลี่ยระดับประเทศได้ร้อยละ 33.10

ซึ่งมีความสอดคล้องกับผลการประเมินภายนอกรอบที่ 3 ปี พ.ศ. 2554 จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) ซึ่งผลการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามจำแนกตามกลุ่มตัวบ่งชี้ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับมัธยมศึกษา ผลปรากฏว่าทุกตัวบ่งชี้มีระดับคุณภาพดีมากยกเว้นตัวบ่งชี้ที่ 5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนอยู่ในระดับคุณภาพพอใช้ (โรงเรียนพร้าววิทยาคม, 2556)

นอกจากผลการทดสอบระดับชาติแล้ว สิ่ง que แสดงถึงความมีประสิทธิผลของการจัดการศึกษายังอาจแสดงออกมาจากความสำเร็จของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในการเข้าร่วมการแข่งขันทักษะทางวิชาการที่หลากหลายระดับ เช่น การแข่งขันทักษะวิชาการของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในระดับกลุ่มโรงเรียน ระดับเขตพื้นที่การศึกษา ระดับภาค และถึงระดับประเทศ และยังรวมไปถึงการแข่งขันศิลปหัตถกรรมซึ่งเป็นการจัดการแข่งขันทักษะทางวิชาการทั้งในระดับภาคและระดับประเทศของนักเรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ความสำคัญของผลการเข้าร่วมการแข่งขันทักษะทางวิชาการที่สามารถเป็นตัวชี้วัดประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนได้ เนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นดังกล่าวเป็นนักเรียนระดับชั้นสูงสุดของการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูผู้สอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นมา รวมไปถึงผลของการจัดการศึกษาของโรงเรียนย่อมตกผลึกเป็นองค์ความรู้ในฐานและวิธีการคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทุกคน ที่จะสามารถนำองค์ความรู้นั้นไปใช้ในการทดสอบระดับชาติ และนำไปใช้แข่งขันทักษะทางวิชาการในแต่ละระดับดังกล่าว ซึ่งในส่วนของการแข่งขันทักษะทางวิชาการนี้จะเป็ นสิ่งที่เป็ นรูปธรรมและสามารถเก็บข้อมูลได้ตลอดทั้งปีการศึกษา ซึ่งต่างจากผลการทดสอบระดับชาติหรือ O – NET ที่มีการสอบเพียงครั้งเดียวตอนปลายปีการศึกษาเท่านั้นและบริบทที่แตกต่างกันของแต่ละโรงเรียน ความมีโอกา สในการเข้าถึงทรัพยากรทางการศึกษาของนักเรียน ผลการทดสอบระดับชาติหรือ O – NET จึงอาจไม่ใช่สิ่งที่เป็ นตัวชี้วัดประสิทธิผลของการจัดการศึกษาได้อย่างเที่ยงตรงมากนัก

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจและได้ศึกษาว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในทุกระดับชั้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยด้านผู้บริหารส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน
2. ปัจจัยด้านครูผู้สอนส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน
3. ปัจจัยด้านนักเรียนส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน

วิธีการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหารและครูของโรงเรียนพรัววิทยาคมใน ปีการศึกษา 2556 จำนวนทั้งสิ้น 106 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มข้าราชการครูของโรงเรียนพรัววิทยาคม ในปีการศึกษา 2556 ได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 8 คน และครูผู้สอน จำนวน 65 คน รวมทั้งสิ้นจำนวน 73 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม

2. ขอบเขตเนื้อหา

เป็นการวิจัยเพื่อหาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ โดยเน้นปัจจัย 3 ด้าน คือ (1) ปัจจัยด้านผู้บริหาร (2) ปัจจัยด้านครูผู้สอน (3) ปัจจัยด้านนักเรียน และประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ โดยมีโครงสร้างแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตอนที่ 3 ปัญหาและข้อเสนอแนะเป็นแบบคำถามปลายเปิด

3.2 การทดสอบความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบความตรงด้านเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ซึ่งมีความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา และนำไปทดลองใช้ (Try-Out) กับผู้บริหารและครูโรงเรียนแม่แตงอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่จำนวน 30 คน สรุปได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8228

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง จำนวน 73 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 จากนั้นได้ทำการตรวจสอบพบว่าข้อมูลมีความสมบูรณ์ทุกฉบับ และนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติในขั้นตอนต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

5.2 สถิติเชิงวิเคราะห์เป็นการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

5.2.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient)

5.2.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนโดยใช้การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) เลือกตัวแปรต้นหาสมการแบบขั้นตอน (Multiple Regression Analysis – Stepwise)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปผลได้ดังนี้

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 64.40 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 31 – 40 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 32.90 สำหรับอายุราชการส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า 20 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 ส่วนตำแหน่งปัจจุบันส่วนใหญ่เป็นครูผู้สอน จำนวน 67 คน คิดเป็น ร้อยละ 91.80 และระดับการศึกษาสูงสุดส่วนใหญ่จบการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 54.80

2. ระดับการปฏิบัติปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน

ตารางที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน

ข้อ	รายการ	\bar{X} (n=73)	S.D.	การแปลผล
1	ปัจจัยด้านผู้บริหาร	3.57	.78	มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง
2	ปัจจัยด้านครูผู้สอน	3.72	.61	มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง
3	ปัจจัยด้านนักเรียน	3.42	.57	มีการปฏิบัติเป็นบางครั้ง
4	ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน	3.57	.65	มาก

จากตารางที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอนมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (= 3.72) รองลงมาคือ ปัจจัยด้านผู้บริหาร (= 3.57) ส่วนปัจจัยด้านนักเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดสำหรับประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57

3. การทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยทำการทดสอบสมมติฐานปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรวัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ โดยการนำเอาค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน มาเข้าโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อทำการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และการวิเคราะห์โดยใช้การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression) โดยเลือกตัวแปรต้นหาสมการแบบขั้นตอน (Multiple Regression Analysis - Stepwise) ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้บริหาร ปัจจัยด้านครูผู้สอนและปัจจัยด้านนักเรียน มีความสัมพันธ์กันทางบวกกับประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรวัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ และยังพบว่า ปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครูผู้สอนสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรวัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ร้อยละ 50.90 แต่ปัจจัยด้านผู้บริหารไม่สามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพรวัววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ได้ ดังปรากฏในตารางที่ 2 – 4

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ตัวแปร	ปัจจัยผู้บริหาร	ปัจจัยด้านครูผู้สอน	ปัจจัยด้านนักเรียน	ประสิทธิผลทางการเรียน
ปัจจัยด้านผู้บริหาร	1.00			
ปัจจัยด้านครู	.670**	1.00		
ปัจจัยด้านนักเรียน	.671**	.668**	1.00	
ประสิทธิผลทางการเรียน	.596**	.645**	.657**	1.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ทั้ง 3 ปัจจัย มีความสัมพันธ์กันทางบวก โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง .596 ถึง .657 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จากมากไปหาน้อย ดังนี้ ปัจจัยด้านนักเรียน (r = .657) ปัจจัยด้านครูผู้สอน (r = .645) และปัจจัยด้านผู้บริหาร (r = .596)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

ตัวพยากรณ์	R	R ²	Adjusted R ²	SE _{est}
ปัจจัยด้านนักเรียน	.675	.431	0.423	4.936
ปัจจัยด้านนักเรียน, ปัจจัยด้านครู	.713	.509	.494	4.621

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยด้านนักเรียนสามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ร้อยละ 43.10 และเมื่อเพิ่มตัวพยากรณ์ปัจจัยด้านครูผู้สอน จะสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ถึงร้อยละ 50.90

ตารางที่ 4 วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

ตัวพยากรณ์	B	SE _B	β	t	Sig
ค่าคงที่	4.824	3.673		1.313	.193
ปัจจัยด้านนักเรียน	.424	.117	.407	3.617	.001
ปัจจัยด้านครูผู้สอน	.167	.050	.374	3.321	.001

จากตารางที่ 4 พบว่า ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ปัจจัยด้านนักเรียน และปัจจัยด้านครูผู้สอน ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารไม่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่

การอภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพราววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครูผู้สอนเป็นตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารไม่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยพบประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ปัจจัยด้านนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ พฤติกรรมการเรียนและเจตคติของนักเรียนต่อการเรียน ผลการวิจัยพบว่า เป็นตัวแปรที่ทำนายประสิทธิผลทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพราววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ร้อยละ 43.10 โดยมีน้ำหนักในการทำนายมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนพราววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ เป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจ ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ขยันหมั่นเพียร มานะพยายาม สนใจค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม มีความรับผิดชอบ รวมไปถึงมีการพัฒนาศักยภาพของตนเองอยู่เสมอ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่นักเรียนของโรงเรียนพราววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านตามเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด สามารถสอบแข่งขันเข้าเรียนต่อในสถานศึกษาอื่นได้เพิ่มขึ้น และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(สพฐ.) ซึ่งคุณลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น เป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักคิด สติปัญญา ความสามารถ และทักษะต่าง ๆ ถ้าผู้เรียนมีลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีพฤติกรรมการเรียนที่ดี รวมไปถึงการมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแล้ว ก็ย่อมส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาหาความรู้และส่งผลให้มีประสิทธิผลทางการเรียนที่สูงขึ้น ดังนั้น ความสำเร็จของนักเรียนย่อมขึ้นอยู่กับศักยภาพของ ตัวนักเรียนเป็นสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดของ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2545, 366) ที่กล่าวว่าเจตคติเป็นแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อม หรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจเป็นไปได้ทั้งคน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด เจตคติอาจเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติทางบวกต่อสิ่งใดก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น แต่ถ้ามีเจตคติในทางลบก็จะหลีกเลี่ยง ดังนี้ 1) เจตคติในทางที่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะความพึงพอใจสนใจมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ ยอมรับความสามารถและวิธีการสอนของครู เห็นคุณค่าของการศึกษา 2) เจตคติในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน นักเรียนจะแสดงออกในลักษณะที่ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบครู ไม่ตั้งใจเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ ไม่เห็นคุณค่าของการศึกษา ทางด้าน อริยา คูหา (2545) ได้กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นปัจจัยหรือตัวแปรทางด้านจิตลักษณะของบุคคล ที่ผู้เกี่ยวข้องควรได้ตระหนักปลูกฝังให้เกิดขึ้นในบุคคลทุกคน เพราะหากเปรียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เสมือนบ้าน ผู้ที่ขาดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ก็เสมือนบุคคลไร้หลัก ไร้เสาเอก ขาดแรงยึดเหนี่ยวที่จะพัฒนาตนเอง ทางด้าน ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2549) กล่าวว่าแรงจูงใจในการเรียน หมายถึงพลังที่ทำให้ให้นักเรียนทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอนอย่างเข้มแข็ง และกระตือรือร้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามที่

ตนต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดร.ณิ กัณธมาลา (2546) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน

สุดาลักษณ์ เข็มพรมมา (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มบูรพา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ เจตคติต่อครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ ทางด้าน ศศิธร สุริยา (2551) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัวของนักเรียน สภาพแวดล้อมที่บ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน กับคะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ หาปัจจัยที่มีนัยสำคัญในการพยากรณ์คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย วิชาคณิตศาสตร์ วิชาสังคมศึกษา วิชาวิทยาศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษ ความถนัดทางการเรียนด้านภาษา ด้านตัวเลข และด้านเหตุผล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ โดยมีค่าความสัมพันธ์ตั้งแต่ .126 ถึง .852 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05, .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและมี เจตคติที่ดีต่อการเรียนย่อมส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนสูงตามไปด้วย กล่าวคือ นักเรียนที่มีความเพียรพยายามมุ่งมั่นในการทำงาน เอาใจใส่ต่อการเรียน มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความใฝ่เรียนใฝ่รู้ย่อมทำให้นักเรียนนั้นประสบความสำเร็จในเรื่องประสิทธิผลทางการเรียนมากกว่านักเรียนที่มีความเพียรพยายามทางการเรียนน้อย

2. ปัจจัยด้านครูผู้สอน ซึ่งประกอบด้วย คุณภาพการสอนของครู คุณลักษณะของครูผู้สอน และบรรยากาศการจัดการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านครูผู้สอนเป็นตัวแปรที่ทำนายประสิทธิผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อรวมปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครูผู้สอนจะสามารถพยากรณ์ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ ได้ถึงร้อยละ 50.90 ทั้งนี้เนื่องมาจากบุคลากร ด้านครูผู้สอนของโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ มีความตั้งใจจริงและมีความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอนสามารถอธิบายความหมายได้ชัดเจน จัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลายและเหมาะสมกับนักเรียน มีการเตรียมการสอน มีการเสริมแรงทางบวก มีการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน รวมไปถึงมีการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน โดยดูได้จากบุคลากรด้านครูของโรงเรียนพร้าววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ มีการ

วัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่สอน มีการวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อวางแผนการจัดการเรียนรู้ มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนที่หลากหลาย มีการพัฒนาตนเองในทุกด้าน รวมไปถึงมีการสร้างบรรยากาศแห่งการเรียนรู้ในห้องเรียน ซึ่งคุณลักษณะที่กล่าวมาข้างต้นเป็นคุณภาพการสอนของครู คุณลักษณะของครูผู้สอน และการสร้างบรรยากาศของการจัดการเรียนการสอน หากครูผู้สอนมีลักษณะของครูในเรื่องคุณภาพการสอน มีคุณลักษณะที่ดีของครู รวมไปถึงครูมีการสร้างบรรยากาศที่ดีในการจัดการเรียนการสอน ก็ย่อมทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน มีพฤติกรรมการเรียนที่เหมาะสมมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ส่งผลต่อความสำเร็จในการศึกษาหาความรู้ของนักเรียนและส่งผลให้มีประสิทธิผลทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Good (อ้างถึงใน ประไพ เอกอุ่น, 2542) ได้สรุปเกี่ยวกับคุณภาพการสอนที่มีอิทธิพลต่อการเรียนของนักเรียนไว้ว่า การสอนอย่างตั้งใจจริงและมีความเข้าใจเกี่ยวกับความคิดรวบยอดของสิ่งที่สอนสามารถอธิบายความหมายได้อย่างชัดเจน จัดกิจกรรมการสอนได้อย่างเหมาะสม เตรียมการสอนและเอาใจใส่การสอนเป็นอย่างดี จะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ล่าสุดยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ เอ็มพร หลินเจริญ, สิริศักดิ์ อาจิวชัย และ ภิรภา จันทร์อินทร์ (2552) สรุปไว้ว่าคุณภาพการสอนของครูเป็นปัจจัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ครูที่ตั้งใจและมีความเข้าใจเนื้อหาวิชาที่สอนสามารถอธิบายความหมายได้ชัดเจน จัดกิจกรรมได้หลากหลายและเหมาะสมกับนักเรียน มีการเตรียมการสอน การเสริมแรง การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนได้เป็นอย่างดี ในขณะที่ Carroll & Bloom (อ้างถึงใน เอ็มพร หลินเจริญ, สิริศักดิ์ อาจิวชัย และ ภิรภา จันทร์อินทร์, 2552) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคุณภาพการสอนของครู โดยเชื่อว่าคุณภาพการสอนเป็นตัวแปรที่เป็นกลไกสำคัญที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ จากผลการวิจัยเชิงสำรวจและการวิจัยเชิงทดลอง พบว่า คุณภาพการสอนมีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนที่มีคุณภาพแตกต่างกันมาก นอกจากจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนแตกต่างกันแล้ว ยังส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียน และความมั่นใจในความสามารถในการเรียนของนักเรียนแตกต่างกันด้วย ทั้งนี้เนื่องจากผลจากการสอนที่มีคุณภาพย่อมทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งจะช่วยให้มีแรงจูงใจอยากเก่งในวิชานั้น และเกิดความมั่นใจในความสามารถในการเรียนของตน นั่นคือมีมโนภาพเกี่ยวกับตนเองทางบวก และในทางตรงข้ามการสอนที่ขาดคุณภาพจะทำให้นักเรียนบางคนเกิดความล้มเหลวในการเรียน อันเป็นผลทำให้แรงจูงใจลดลง และทำลายมโนภาพของตนเอง จากเหตุผลดังกล่าวคุณภาพของการสอนจึงมีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์และเป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์โดยผ่านทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมโนภาพเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดาลักษณ์ เข้มพรมมา (2548) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มบูรพา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เทคนิคการสอนของครู ความรู้ประสบการณ์การสอนของ

ครู การสร้างบรรยากาศในห้องเรียน บุคลิกภาพของครู ทางด้าน นิพล พลกลาง (2549) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1 ปีการศึกษา 2549 พบว่าตัวแปรพยากรณ์ด้านครูผู้สอน ตัวแปรพยากรณ์ได้แก่ กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล มีความสัมพันธ์ทางผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรวมของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ สุภัทรา วีระวุฒิ (2556) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดนนทบุรี ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถม สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดนนทบุรี พบว่าปัจจัยด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง คุณลักษณะความเป็นครู และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน มีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อประสิทธิผลของโรงเรียน

3. ปัจจัยด้านผู้บริหาร ผลการวิจัย พบว่า เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียน โดยปัจจัยด้านผู้บริหาร คือ ภาวะผู้นำ และความเป็นผู้นำทางวิชาการ ทั้งนี้เป็นเพราะว่า ผู้บริหารเป็นกลไกในการขับเคลื่อนสถานศึกษาให้มีคุณภาพในทุกด้าน ผู้บริหารเป็นตัวขับเคลื่อนให้ครูผู้สอนได้ใช้ความรู้ความสามารถและทรัพยากรในสถานศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อบรรลุเป้าหมายในการจัดการศึกษา คือ ประสิทธิผลทางการเรียนของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ซึ่งก็ได้มาจากการมีภาวะผู้นำของผู้บริหาร และการบริหารงานวิชาการที่มีประสิทธิภาพของผู้บริหารนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิจัย โกษาแสง (2548) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนกับประสิทธิผลของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 พบว่าภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนแบบแลกเปลี่ยนอยู่ในระดับมาก ภาวะผู้นำแบบเปลี่ยนสภาพโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ประสิทธิผลโรงเรียนประถมศึกษาตามการรับรู้ของผู้บริหารและครูผู้สอนโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ด้านการบริหารงบประมาณและด้านการบริหารงานทั่วไปไม่แตกต่างกัน ประสิทธิผลของโรงเรียนมีขนาดต่างกันโดยรวมไม่แตกต่างกัน ภาวะผู้นำของผู้บริหารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิผลการบริหารงานโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และภาวะผู้นำของผู้บริหารมีอำนาจพยากรณ์ประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทางด้าน พิมพรรณ สุริโย (2552) ได้วิจัยปัจจัยด้านผู้บริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาล กลุ่มการศึกษาท้องถิ่นที่ 9 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) ระดับปัจจัยด้านผู้บริหารสถานศึกษา โดยภาพรวมพบว่า พนักงานครูและบุคลากรทางการศึกษาท้องถิ่นมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกด้าน 2) ระดับประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาล พบว่า พนักงานครูและบุคลากรทางการศึกษาท้องถิ่นมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก 3) ปัจจัยด้านผู้บริหารสถานศึกษากับประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาล มีความสัมพันธ์ กันทางบวกในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระดับ .01 4) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาล กลุ่มการศึกษาท้องถิ่นที่ 9

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ปัจจัย ด้านภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ด้านการตัดสินใจ ด้านวิสัยทัศน์ และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านการติดต่อสื่อสาร ในขณะที่ สนั่น วงษ์ดี, ภูธนภัส พุ่มไม้ และ วีระ พุ่มไม้ (2551) ได้วิจัยหาปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของ โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตาก เขต 1 พบว่า ปัจจัยของโรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัย กับประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์มี ขนาด .172 ถึง .641 ตัวแปรพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับตัวแปรเกณฑ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จากมากไปน้อย ได้แก่ ความเป็นผู้นำทางวิชาการ แรงจูงใจ วัฒนธรรมองค์การลักษณะสร้างสรรค์ ภาวะผู้นำ วัฒนธรรมองค์การลักษณะตั้งรับ – เฉื่อยชา และวัฒนธรรมองค์การลักษณะตั้งรับ – ก้าวร้าว ตามลำดับ แต่ปัจจัย ด้านผู้บริหารก็ยังไม่สามารถเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ความมีประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนในโรงเรียน พراءวิทยาคมได้ ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าปัจจัยด้านผู้บริหารไม่มีอิทธิพลโดยตรงต่อความมีประสิทธิภาพทางการ เรียนของนักเรียน แต่อาจจะมียุทธูปถัมภ์ทางอ้อมในต่อความมีประสิทธิภาพของนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ดังเช่น งานวิจัยของ ณีภูติยาภรณ์ หยกสุวรรณ (2555) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนได้แก่ ปัจจัยด้านตัวนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย 1) เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ 2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ 3) การทำการบ้านของนักเรียน ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนได้แก่ ปัจจัยด้านโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วย 1) คุณภาพการสอนของครู 2) ความเป็นผู้นำด้านวิชาการของ ผู้บริหารและ 3) ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน

สรุป

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ปัจจัยด้านนักเรียนและปัจจัยด้านครูเป็นตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ ประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนได้ร้อยละ 50.90 แสดงให้เห็นว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ตัวนักเรียนเองและ ครูผู้สอน ส่วนปัจจัยด้านผู้บริหารถึงแม้ว่าจะไม่สามารถพยากรณ์ประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน แต่ปัจจัยนี้ ก็ยังมีความสัมพันธ์กันกับประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน ดังนั้นผู้บริหารควรมีการประชุมวางแผนนโยบายด้าน การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ใช้หลักในการอบรมเพื่อสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในโรงเรียน สร้างความ ตระหนักและแนวปฏิบัติในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจในการเรียน ผู้บริหารควร

สร้างบรรยากาศสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน เพื่อกระตุ้นการเรียนรู้ สนับสนุนการพัฒนาการเรียนการสอนของครูให้สามารถออกแบบการจัดกระบวนการเรียนการสอนต่อผู้เรียน เพื่อให้ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามเป้าหมาย และให้มีคุณภาพตามมาตรฐานของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยในเชิงผสมผสาน (Mixed Method) ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเพื่อสนับสนุนข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้
2. ควรมีการศึกษาวิจัย เรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มของโรงเรียนที่มีบริบทคล้ายกันเพื่อนำผลการวิจัยนั้นมาเปรียบเทียบ และยืนยันกับข้อค้นพบ ในรูปแบบความสัมพันธ์ของปัจจัยและรูปแบบอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2549). **จิตวิทยาศัพท์**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ณัฐติยาภรณ์ หยกสุวรรณ. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. **วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม**. 8(1), 85 – 102
- ดรุณี กันทมาลา. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นิพล พลกลาง. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 1 ปีการศึกษา 2549. รายงานการวิจัย. กลุ่มงานวัดและประเมินผลการศึกษา กลุ่มนิเทศ ติดตามและประเมินผล การจัดการศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเพชรบูรณ์ เขต 1.
- ประไพ เอกอุ่น. (2542). **การศึกษาไทย**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2548, 2 กันยายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 122 ตอนที่ 76 ก. 18 – 48.
- พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2543, 3 พฤศจิกายน). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 117 ตอนที่ 99 ก. 1 – 17.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. (2545, 19 ธันวาคม).

ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 119 ตอนที่ 123 ก. 16 – 21.

พิมพ์พรณ สุริโย. (2552). ปัจจัยด้านผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนเทศบาลกลุ่มการศึกษาท้องถิ่นที่ 9 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

โรงเรียนพร้าววิทยาคม. (2556). รายงานการประเมินตนเอง ประจำปีการศึกษา 2555. อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่. [เอกสารอัดสำเนา].

วิจลย์ โกษาแสง. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนกับประสิทธิผลของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

ศศิธร สุริยา. (2551). ปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ศักดิ์ชัย เกียรตินาคินทร์. (2547). การศึกษา เครื่องมือพัฒนามนุษย์ ยามห้อมแก้ปัญหาสังคม. วารสารวิชาการ. 7 (2), 14 – 15.

สนั่น วงษ์ดี, ภูธนภัส พุ่มไม้ และ วีระ พุ่มไม้. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาดาก เขต 1. การค้นคว้าด้วยตนเอง การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สมบัติ บุญเกิด. (2548). ประสิทธิภาพของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 2. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). การทดสอบวัดความพร้อมทางการเรียน. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.

สุดาลักษณ์ เข้มพรมมา. (2548). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนกลุ่มบูรพาสังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุภัทรา วีระวุฒิ. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: จิรรัชการพิมพ์.

อริยา คูหา. (2545). **แรงจูงใจและอารมณ์**. ปัตตานี: ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

เอี่ยมพร หลินเจริญ สิริศักดิ์ อาจวิชัย และ ภีรภา จันทร์อินทร์. (2552). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้คะแนนการทดสอบ O - NET ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 ต่ำ**. กรุงเทพฯ: สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน).